

פרשת וישלח

- **"כִּי־הִלַּדְתֶּם"** (לג, יג) - בכל "הילדדים" במקרא ההא ללא מעמיד והיוד רפויה שלא כמו בכל מקום שיש דגש לאחר הא הידיעה.
- **"הַכּוֹנֵה"** (לד, לא) - הכף רפה ובשוא נח, והרד"ק מונה תיבה זו עם אחרות שהן רפות ובלא מעמיד, שהא התימא לא יכולה כאן לבוא בחטף ומאחר שבאה בפתח כמו הא הידיעה לכאורה היתה צריכה הכף שאחריה להדגש קמ"ל המסורה שלא.
- **"עֲשֵׂה אֶת־אֲזוֹתֵינוּ"** - היוד בפתח לא בצירי.
- **"בְּרֹזֶךְ"** (לה, א) - הקמץ בבית חטוף למרות הטעם.⁵ וכבר מצאנו את המילה "כָּל" המוקפת עם מעמיד ואעפ"כ הקמץ בה הוא חטוף.⁶
- **"אֶל־תִּירָאִי"** (לה, יז) - הריש בשוא נע ופירושו לשון פחד ולא לשון ראייה. הריש אינה בקמץ שלא באה באתנח או בסוף פסוק.
- **"קִבְּרַת־רֹזוֹל"** (לה, כ) - יש מעמיד בבית.
- **"וַיְהִי כִשְׁכֵן יִשְׂרָאֵל"** (לה, כב) - פסוק זה הוא אחד מן הפסוקים שבו ע"פ המסורת חלקו האחד שייך לפרשה אחת וחלקו השני שייך לפרשה הבאה. מבחינה אחת הוא פסוק אחד ובבחינה האחרת הוא שני פסוקים לכן במקצת מילותיו שני טעמים. י"א שיש לקרוא את הפסוק פעמיים ולא נהגו כן ברוב הקהילות.
- **"מִבְּצֻרָה"** (לו, לג) - הבית בקמץ חטוף.

בפרשה זו יש מספר דוגמאות בהם שינויים קלים כדגש ורפה או מלעיל ומלרע אשר יכולים לשנות את משמעות המילים וצריך הבעל-קורא להקפיד עליהם שלא להחליפם. לדוגמא: **"וַיִּשְׁכַּב אֹתָהּ וַיַּעֲנֶה"** (לד, ב) הנון דגושה ומשמעותו מלשון עינוי ששכם עינה את בת-יעקב אבל נון רפה באה לעניין של מענה-לשון כמו **"וַיַּעֲנוּ בְנֵי־יַעֲקֹב"** (שם יג).

"שָׁבוּ" אם הוא מלרע (דהיינו שמאריכים בבית ששם התנועה האחרונה במילה) אז משמעות המילה "שבו" מלשון שבי, ואם הוא מלעיל (דהיינו שמאריכים בשין ששם התנועה שלפני אחרונה במילה) אז תהיה משמעותו מלשון חזרה, לכן **"וְאֶת־כָּל־טַפָּם וְאֶת־נְשֵׁיהֶם שָׁבוּ"** (פסוק כט) הוא מלרע, וראה רש"י ושפ"ח שם.

"מְשִׁיב" - מחזיר, **"מוֹשִׁיב"** - גורם למי שהוא עומד לשבת אבל, **"מְשִׁיב"** פירושו שגורם לרוח לנשוב, לכן יש להקפיד בברכת גבורות לאמר **"מְשִׁיב הַרוּחַ"** כשהמם בפתח והשין דגושה, ואין לבטא את המם בצירי שאז אינה ברכה.

"וַיִּבְּזוּ" הזין דגושה מלשון ביזה ואם היתה רפויה כמו **"לֹא יִבְּזוּ לְגַנָּב"** (משלי ו, ל) אפשר לפרש שהוא מלשון בזז.

- **"וַאִי־טִיבָה עִמָּךְ"** (לב, י) -באלף האית"ן ולא בהא. עיין פסוק י"ג.
- **"עֲזִים מֵאֲתִים וְתִישִׁים עֲשָׂרִים רֹזוֹלִים מֵאֲתִים וְאֵלִים עֲשָׂרִים"** (לב, טו) - יש להפריד בין הדבקים לפני "מאיתים" שלא תבלענה הממים.
- **"וַיַּעֲרִם"** (לב, טז) - העין בשוא לבדו. כמו אלף של **"לְאֶסֶר מַלְכֵיהֶם בּוֹקִים"** (תהלים קמט, ח).
- **"כִּי־יִפְגְּשֶׁךָ"** (לב, יח) - הגימל בקמץ רחב ומועמדת במעמיד והיא רפה למרות שאין הדבר כן בכמה חומשים, כמו גימל של **"וְהִרְגוּ כָל זָכָר"** (לד, כה) שהיא רפה. ומצאנו שכאשר אות מופיעה רפה במקור אז לפעמים תשאר רפויה גם בהטיות אחרות כדוגמת **"מַלְכֵיהֶם"** שהכף רפה משום שהיא רפה במילת **"מַלְכִים"**.
- **"וַיִּשְׁאַלְךָ"** - האלף בצירי לא בקמץ.

⁵ אם באה קדמא וזקף קטן במילה אחת או בשתי מילים מוקפות אין מנגנים אותם כלל והשוא שאחריה נח [עיין בבאור טעמי המקרא אות ג' בחומש המדוייק איש מצליח]. וע"ע מה שכתבתי בהערות בשוליים על סוף המאמר "אותיות בגד כפת" לפרשת שמות.

⁶ עיין בדברינו בסוף המאמר על טעמים שאינם קונים מקומם על פרשת חיי-שרה.